

پرسش ۱۵۴: پاداش ابلیس (لعنه الله) که مدتی طولانی خدا را عبادت می کرد، چیست؟

سؤال / ۱۵۴: من مبدأ العدالة إذا كان أجير مذنب يُعطى أجره على عمله ويعاقب على ذنبه، فإبليس لعنه الله عَبْدَ اللَّهِ وَقْتاً طويلاً، وعن أمير المؤمنين في نهج البلاغة إن إبليس صلى ركعتين في ستة آلاف سنة وأذنب([418])، فهل ذهب عبادته أدراج الرياح، ولم يأخذ أي جزاء عنها؟

بر مبنای عدالت ورزی، اگر اجیر گنهکار باشد به مقدار کارش به او مزد داده و به خاطر گناهش عتاب می شود. ابلیس (لعنه الله) مدت زمانی طولانی خدا را عبادت کرد و از امیر المؤمنین در نهج البلاغه آمده است که ابلیس دو رکعت نماز در شش هزار سال خواند و سپس گناه کرد.([419]) آیا عبادت او بر باد رفت و هیچ پاداشی نصیب او نمی شود؟

الجواب: بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين، وصلى الله على محمد وآل محمد الأئمة والمهديين
لقد أعطي أجره (قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ) ([420])، فهذا الإنظار له وإعطاؤه الحول والقوة كل هذه المدة الطويلة أو ليس أجراً كافياً؟! هذا إذا كان الأجير أعطى شيئاً هو له، أما إذا كان العامل يعمل بحول الله وقوته فهو ليس أجيراً، ولا يستحق بحسب العدالة أي جزاء، فهل يستحق من يعطيك مالك أجراً؟!

پاسخ:

بسم الله الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين، و صلى الله على محمد و آل محمد الائمة و المهديين و

سلم تسليمًا.

به او پاداش داده شد (گفت: ای پروردگار من! مرا تا روزی که دوباره زنده می‌شوند مهلت ده) ([421]). آیا این مهلت دادن به او و توان و نیرویی که در این مدت طولانی به وی داده شده است، پاداشی مکفی نیست؟! در ضمن این در صورتی است که اجیر چیزی را بدهد که مال خودش باشد ولی اگر کارگزار با حول و قوه‌ی الهی عمل کند دیگر اجیر نیست و براساس عدالت مستحق دریافت هیچ پاداشی نمی‌باشد. آیا کسی که مال ترا به خودت بدهد، شایسته‌ی پاداشی است؟!

[418] - قال أمير المؤمنين (عليه السلام): (. . فاعتبروا بما كان من فعل الله بإبليس إذا أحبط عمله الطويل وجهده الجهد،

وكان قد عبد الله ستة آلاف سنة لا يدرى أمن سني الدنيا أم سني الآخرة عن كبر ساعة واحدة . .) نهج البلاغة / خطبة 194.

[419] - امير المؤمنين ع می‌فرماید: (.... پس عبرت گیرید از آنچه خداوند با ابلیس کرد: کار طولانی، تلاش سخت و بندگی

شش هزار ساله‌اش را که روشن نیست بر حسب سال‌های این جهان برآورد شده است یا سالهای جهان دیگر، در برابر ساعتی

تکبر ورزیدن، پوچ ساخت). نهج البلاغه: خطبه 194.

[420] - الحجر : 36.

[421] - حجر: 36.